

Dobrowolne odstąpienie od realizacji oszustwa kredytowego

*Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 19 października 2017 r.
(II AKa 303/17)*

Aby odstąpienie od dokonania kwalifikować jako dobrowolne, nie może być ono „wymuszone” zmianą okoliczności niezależnych od sprawcy.

ZYGMUNT KUKUŁA

I. Podnoszony w niniejszej sprawie wątek tzw. oszustwa kredytowego jest jednym z ważniejszych zagadnień wiążących się z odpowiedzialnością karną kształtowaną przez art. 297 k.k. Praktyka potwierdziła, że przepis ten jest bardzo często wykorzystywany do wzmocnienia ochrony podmiotów sektora bankowego oraz pozostałych podmiotów, które udzielają wymienionego w nim wsparcia finansowego. Przez stosunkowo niedługi czas jego obowiązywania uformował się pokaźny dorobek orzeczniczy, jednakże dotąd niewiele poświęcono w nim miejsca na szczególny aspekt wyłączenia odpowiedzialności karnej, do którego odnosi się rozwiązanie przewidziane w art. 297 § 3 k.k., wprowadzające klauzulę niekaralności. Jest to bardzo istotne zagadnienie dla formowania polityki karnej w stosunku do sprawców, którzy – po wcześniejszej próbie – rezygnują, z własnej woli, z uzyskania środków finansowych w przestępczy sposób.

Orzeczenie to przyczynia się do redukcji istniejącej dotąd luki w procesie wykładni postanowień powołanego przepisu, wpływając w znaczącym zakresie na wyjaśnienie przesłanek odstąpienia od ukarania sprawcy. Dla osób stosujących prawo karne w praktyce bankowej z pewnością stanowić może ono cenne źródło wiedzy.

II. Aby należycie ocenić motywy, którymi kierował się sąd odwoławczy wydając glosowane orzeczenie, niezbędne jest przedstawienie krótkiej charakterystyki stanu faktycznego oskarżenia wniesionego do sądu.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy uznał oskarżoną winną tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowała doprowadzić bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 7 859 700 zł.